

257

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 14 sierpnia 1962 r.

w sprawie opłat za urządzenia uzyskiwane przy zamianie lokali.

Na podstawie art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W miejscowościach, w których obowiązuje publiczna gospodarka lokalami, osoby dokonujące za zezwoleniem organu do spraw lokalowych prezydium właściwej rady narodowej zamiany lokali mieszkalnych obowiązane są uiszczać opłaty za dodatkowe urządzenia w lokalu mieszkalnym uzyskanym w drodze zamiany, o ile urządzeń tych nie było w lokalu poprzednio zajmowanym.

2. Opłaty za dodatkowe urządzenia, o których mowa w ust. 1, wynoszą:

a) za instalację wodociągową	2.000 zł
b) za instalację kanalizacyjną	3.000 zł
c) za instalację elektryczną	1.000 zł
d) za instalację gazową	1.500 zł
e) za c. o.	3.500 zł
f) za łazienkę (bez urządzeń kąpielowych)	4.000 zł

3. Opłaty wymienione w ust. 2 są bezzwrotne i wpłacane na rzecz funduszu mieszkaniowego prezydium właściwych rad narodowych.

§ 2. 1. W przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych szczególnie ciężką sytuacją finansową osoby dokonującej zamiany lokalu mieszkalnego, prezydium właściwej rady narodowej może opłaty wymienione w § 1 rozłożyć na raty płatne w ciągu jednego roku lub obniżyć w granicach do 50%.

2. W razie zamiany lokalu przez osobę, której jedynym źródłem utrzymania jest renta (starca, inwalidzka, rodzinna), prezydium właściwej rady narodowej może zwolnić tę osobę w całości lub w części od opłat przewidzianych w § 1.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*

258

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 sierpnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie form rozliczeń za dostawy, roboty i usługi pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 13 sierpnia 1958 r. w sprawie form rozliczeń za dostawy, roboty i usługi pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1958 r. Nr 54, poz. 264, z 1960 r. Nr 33, poz. 188 i z 1961 r. Nr 46, poz. 251) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podstawą rozliczeń jest faktura wystawiona stosownie do warunków umowy po całkowitym lub częściowym wykonaniu zamówienia. Faktura powinna być w celu rozliczenia przesłana bezpośrednio do płatnika lub złożona w banku — zależnie od formy rozliczeń — w ciągu trzech dni roboczych, liczonych od następnego dnia roboczego od daty wykonania umowy lub zamówienia. Termin ten bank może w uzasadnionych przypadkach przedłużyć do 7 dni roboczych.”;

2) w § 3:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dłużnik może z góry wyrazić zgodę (akcept) na pokrywanie z jego rachunku określonych zobowiązań. Bank pokrywa w tym przypadku zobowiązanie dłużnika z jego rachunku w dniu następnym po otrzymaniu żądania zapłaty.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Żądania zapłaty za dostawy towarów, o których mowa w § 2 ust. 3, podlegają pokryciu przez bank po upływie 5 dni roboczych od dnia wy-

stania przez bank wezwania do zapłaty, o ile w ciągu tego okresu dłużnik nie złoży mowy akceptu.”;

c) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Jeżeli ogólne lub branżowe warunki dostaw albo umowy przewidują zapłatę ceny towarów po dokonaniu odbioru jakościowego, to terminy ustalone w ust. 5 i 6 przedłuża się o liczbę dni przewidzianą na odbiór jakościowy. Liczbę dni przewidzianą na odbiór jakościowy dostawca powinien podać w żądaniu zapłaty.”;

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Zgody dłużnika nie wymaga pokrycie żądań zapłaty opartych na tytułach egzekucyjnych (sądowych, arbitrażowych, administracyjnych). Zgody dłużnika nie wymaga również pokrycie żądań zapłaty dotyczących odszkodowania umownego za niedotrzymanie terminów lub warunków dostaw i usług wykonywanych w ramach umów określonych w odrębnych przepisach jako umowy kooperacyjne, z wyjątkiem przypadku, gdy dłużnikiem jest spółdzielnia.”;

e) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Żądania zapłaty przedsiębiorstw przemysłu spżywczego i Skupu za dostawy wyrobów, od których podatek obrotowy potrącany jest przy wpływie należności, oraz żądania zapłaty państwowych przedsiębiorstw przemysłu mięsnego i spółdzielni prowadzących przetwórstwo mięsne za dostawy mięsa i przetworów mięsnych

do detalu i żywienia zbiorowego — podlegają pokryciu przez bank następnego dnia po ich otrzymaniu. Pokrycie tych żądań zapłaty nie wymaga zgody dłużnika.

f) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Jeżeli dłużnik w terminie 30 dni od dnia wysłania przez bank wezwania do zapłaty nie wyrazi akceptu albo jeżeli zaakceptowane żądanie zapłaty nie zostanie pokryte w ciągu 3 miesięcy od daty akceptu, bank zwraca wierzycielowi

żądanie zapłaty. Żądania zapłaty oparte na tytułach egzekucyjnych (sądowych, arbitrażowych, administracyjnych) bank przechowuje do czasu pokrycia należności, chyba że wierzyciel zażąda zwrotu tytułu”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 24 sierpnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w portach morskich i rzecznych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowaniu inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260 i z 1960 r. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 24 lutego 1961 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w portach morskich i rzecznych (Dz. U. Nr 16, poz. 86) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 28 podane w nawiasach liczby „(1 : 15)” zastępuje się liczbami „(1 : 10)”;
- 2) w § 34 ust. 1 po wyrazach „odbywa się przeladunek” dodaje się wyrazy „drobnicy, drewna i zboża przy pomocy mechanicznych urządzeń przeladunkowych”;
- 3) w § 59 ust. 1 skreśla się końcowe wyrazy „i nie większej niż 18 mm”;
- 4) w § 86 po wyrazach „ręczne na szynach” dodaje się wyrazy „których pochylenie jest większe niż 1°/a”;
- 5) w § 96 ust. 2 wyrazy „w układacze lin” zastępuje się wyrazami „w obustronne tarcze zapobiegające spadaniu liny z bębna”;
- 6) w § 105 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. W kabinie powinien być zainstalowany wskaźnik położenia wysięgnika”;
- 7) w § 108 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W każdym rejonie portu, którego łączna długość nabrzeży nie przekracza 1000 m, powinno znajdować się urządzenie do mierzenia siły wiatru alarmujące sygnałem świetlnym lub dźwiękowym osoby odpowiedzialne za ruch żurawi o niebezpiecznej dla tych urządzeń sile wiatru”;
- 8) w § 113 ust. 2 wyrazy „5 średnic liny” zastępuje się wyrazami „2 średnice liny”;
- 9) w § 116 ust. 3 wyraz „międzypokład” zastępuje się wyrazem „plac”;
- 10) w § 132 ust. 4 po wyrazach „zabrania się” dodaje się wyraz „ręcznego”;
- 11) w § 187 ust. 3 po wyrazach „być składowane na” dodaje się wyraz „eksploatowanych”;
- 12) w § 200 ust. 4 podane w nawiasach liczby „(1 : 15)” zastępuje się liczbami „(1 : 10)”;
- 13) w § 201 ust. 2 skreśla się zdanie drugie;
- 14) w § 205 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Pomieszczenie magazynowe powinno mieć ponadto oświetlenie bezpieczeństwa (awaryjne):
1) w magazynach ładunków niebezpiecznych — oświetlenie ewakuacyjne, które w razie uszkodzenia oświetlenia roboczego zapewni oświele-

nie dróg komunikacyjnych w magazynie umożliwiające bezpieczne poruszanie się w kierunku wyjść; źródła światła oświetlenia ewakuacyjnego powinny być niezależne od źródeł światła oświetlenia roboczego bądź ogólnego oraz powinny włączać się automatycznie w razie uszkodzenia oświetlenia ogólnego; natężenie oświetlenia ewakuacyjnego powinno w najłagodniej oświetlonym miejscu wynosić co najmniej 0,2 luksa;
2) w pozostałych magazynach eksploatacyjnych — oświetlenie w postaci lamp akumulatorowych lub latarek elektrycznych, w które powinni być wyposażeni brygadziści i magazynierzy”;

15) w § 209:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Odległość pomiędzy stosami ładunków powinna wynosić co najmniej 0,2 m. Odległość pomiędzy rzędami stosów (polami składowymi) i rzędami stosów a ścianami powinna wynosić co najmniej 1 m, jeżeli przepisy przeciwpożarowe i potrzeby eksploatacyjno-składowe nie wymagają większej odległości.”

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Pola składowe powinny być oznaczone wyraźnymi pasami.”;

16) w § 221 ust. 1 skreśla się wyrazy „na wysokość nie przekraczającą 4 m”;

17) w § 223:

a) ust. 1 po wyrazach „rozsunąć” dodaje się wyrazy „i przewrócić”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wchodzenie na stos i schodzenie ze stosu pionowych ścianach powinno odbywać się przy użyciu odpowiedniej drabiny.”;

18) w § 234:

a) w ust. 5 skreśla się wyrazy „105 ust. 1” oraz po wyrazach „108 ust. 1” wstawia się wyrazy „200 ust. 3”;

b) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Przepisy §§ 17 ust. 1, 18, 19 ust. 1, 2, 3 i 4, 20, 21, 23 ust. 1, 105 ust. 1, 111 ust. 1, 113 ust. 2, 200 ust. 2 i 3 oraz 201 ust. 1 dotyczą obiektów nowo-budowanych, przebudowywanych lub odbudowywanych.”

7. Przepis § 105 ust. 2 nie dotyczy żurawi parowych i spalinowych wybudowanych do dnia 31 grudnia 1961 r.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: w z. J. Wiśniewski